JEAN RICHARD DE LA TOUR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2025. szeptember 18. [1]

C-95/24. sz. [Khuzdar] [i] ügy

ATAU
elleni büntetőeljárás;
a Procura generale presso la Corte d'appello di Napoli
részvételével

(a Corte di appello di Napoli [nápolyi fellebbviteli bíróság, Olaszország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A tagállamok közötti átadási eljárások – A végrehajtás mérlegelhető megtagadásának okai – A 4. cikk 6. pontja – A végrehajtó tagállam azon kötelezettségvállalása, hogy a büntetést belső joga szerint hajtja végre – 2008/909/IB kerethatározat – Az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai – A 9. cikk (1) bekezdésének i) pontja – A határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson személyesen jelen nem lévő személy – Kivételek – A kitűzött tárgyalásról való tudomásszerzésre vonatkozó feltétel – A tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről való tájékoztatás – Az érintett személy szökése – Az érintett személynek a tárgyaláson való jelenlétről való önkéntes és egyértelmű lemondása – A végrehajtó tagállam illetékes hatóságának mérlegelési mozgástere – Az összhangban álló értelmezés kötelezettsége”

[1] Eredeti nyelv: francia.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

I. Bevezetés

1. A tisztességes eljáráshoz való jog a demokratikus társadalom egyik alapelve. A gyanúsítottaknak vagy a vádlottaknak a tárgyaláson való jelenlétre vonatkozó joga ezen a jogon alapul, és azt az egész Európai Unióban biztosítani kell.[2] Ez a jog azonban nem abszolút jellegű. Bizonyos feltételek esetén a gyanúsítottak és a vádlottak kifejezetten vagy hallgatólagosan, ugyanakkor egyértelműen lemondhatnak erről a jogról.[3]

2. Ebben az összefüggésben a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009/299 kerethatározattal[4] módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat[5] 4. cikke 6. pontjának, valamint a 2009/299 kerethatározattal módosított, a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat[6] 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának és 25. cikkének értelmezésére vonatkozik.

3. E kérelmet egy olyan személlyel szemben szabadságvesztés-büntetést kiszabó, Szlovákiában hozott ítélet Olaszországban történő végrehajtásával kapcsolatos eljárás keretében terjesztették elő, aki a tárgyalás megtartása előtt megszökött.

4. A jelen ügyben a Bíróságnak különösen azt kell tisztáznia, hogy mi értendő a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában szereplő „a kitűzött tárgyalás ismeretében” kifejezés alatt, valamint azt a mérlegelési mozgásteret, amellyel az illetékes hatóságok az elismerés és a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontja ii. alpontjában említett okának alkalmazása során rendelkeznek. E tekintetben hangsúlyozom, hogy ez az ügy olyan ténybeli összefüggésbe illeszkedik, amely bizonyos eltéréseket mutat a Höldermann ügy (C-447/24) tényállásához képest, amely ügyben szintén a mai napon ismertetem indítványomat.[7] Közelebbről, az említett üggyel ellentétben a jelen ügy egy európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozik.

[2] Lásd a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2016. L 65., 1. o.) (33) preambulumbekezdését. Lásd még: 2025. május 20-i Kachev ítélet (C-135/25 PPU, a továbbiakban: Kachev ítélet, EU:C:2025:366, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[3] Lásd a 2016/343 irányelv (35) preambulumbekezdését. Lásd még a 2002/584/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB és a 2008/947/IB kerethatározat módosításáról a személyek eljárási jogainak megerősítése, valamint a kölcsönös elismerés elvének az érintett személy megjelenése nélkül lefolytatott eljárásokat követően hozott határozatokra való alkalmazásának előmozdítása tekintetében [helyesen: A személyek eljárási jogainak megerősítése, valamint a kölcsönös elismerés elvének az érintett személy megjelenése nélkül lefolytatott eljárásokat követően hozott határozatokra való alkalmazásának előmozdítása tekintetében a 2002/584/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB és a 2008/947/IB kerethatározat módosításáról szóló], 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározat (HL 2009. L 81., 24. o.) (1) preambulumbekezdését.

[4] A továbbiakban: 2002/584 kerethatározat, illetve 2008/909 kerethatározat.

[5] HL 2002 L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.

[6] HL 2008. L 327., 27. o.

[7] Ebben az ügyben, amelyben az érintett személy nem szökött meg a tárgyalás előtt, e személy a képviseletének az első- és a másodfokú eljárás során történő ellátására meghatalmazott jogi képviselője irodájának címét jelölte meg olyan címként, amelyre az illetékes hatóságok a kézbesítendő iratokat küldhették neki.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

1. A 2002/584 kerethatározat

5. A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke a 6. pontjában a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[…]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa [helyesen: a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa], és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést.”

6. E kerethatározatnak a „Határozatok, amelyeket olyan tárgyaláson hoztak, amelyeken az érintett személy nem volt személyesen jelen” című 4a. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:

   i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

   valamint

   ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

   vagy

b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

   vagy

c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet:

   i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

      vagy

   ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

   vagy

d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:

   i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet;

      valamint

   ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.”

2. A 2008/909 kerethatározat

7. A 2008/909 kerethatározatnak „Az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai” című 9. cikke az (1) bekezdésének i) pontjában a következőket írja elő:

„A végrehajtó állam illetékes hatósága megtagadhatja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben:

[…]

i) a 4. cikkben előírt tanúsítvány szerint az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha a tanúsítvány igazolja, hogy a kibocsátó állam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

   i. az érintett személyt kellő időben:

      – személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

        valamint

– tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

vagy

ii. az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

vagy

iii. az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet:

– egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot,

vagy

– a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett”.

8. E kerethatározat 25. cikkének szövege a következő:

„A [2002/584] kerethatározat sérelme nélkül, e kerethatározat rendelkezéseit értelemszerűen kell alkalmazni [helyesen: alkalmazni kell] – olyan mértékben, amennyire azok összhangban vannak azon [helyesen: az említett] kerethatározat rendelkezéseivel – a büntetések olyan esetekben történő végrehajtására, amikor a tagállam azon [helyesen: az említett] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben vállalja a büntetés végrehajtását, vagy azon [helyesen: ugyanezen] kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése szerint eljárva azt a feltételt szabta meg, hogy a személyt a büntetés letöltése céljából vissza kell szállítani az érintett tagállamba az elítélt személy büntetlenségének elkerülése céljából.”

B. Az olasz jog

9. A 2005. április 22-i legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (a nemzeti jognak a [2002/584] kerethatározattal való összhangba hozatalát célzó rendelkezésekről szóló 69. sz. törvény)[8] alapeljárásra alkalmazandó változata 6. cikke 1-*bis*. bekezdésének b) pontja a következőképpen szól:

„Ha az európai elfogatóparancsot olyan tárgyalást követően elrendelt szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amelyen az érintett személy személyesen nem volt jelen, az európai elfogatóparancsban fel kell tüntetni az alábbi feltételek közül legalább egyet:

[…]

[8] A GURI 2005. április 29-i 98. száma, 6. o.

b) az érintett személyt, akit tájékoztattak az őt érintő tárgyalásról, az általa meghatalmazott vagy hivatalból kirendelt jogi képviselő képviselte a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson”.

10. E törvény 18-*bis*. cikkének 2. bekezdése értelmében:

„Ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, a corte di appello (fellebbviteli bíróság, Olaszország) megtagadhatja a keresett személy átadását, ha olasz állampolgárról vagy más olyan személyről van szó, aki legalább öt évig jogszerűen és ténylegesen Olaszország területén lakott vagy tartózkodott, feltéve hogy a fellebbviteli bíróság elrendeli, hogy e büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést a nemzeti joggal összhangban Olaszországban hajtsák végre.”

11. A 2010. szeptember 7-i decreto legislativo n. 161 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all’applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell’Unione europea (a nemzeti jognak a [2008/909] kerethatározattal való összhangba hozatalát célzó rendelkezésekről szóló 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet)[9] alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet) 13. cikke 1. bekezdésének i) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A fellebbviteli bíróság megtagadja az ítélet elismerését az alábbi esetek egyikében:

[…]

i) az érintett személy személyesen nem volt jelen a végrehajtandó határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha a tanúsítvány igazolja:

1) hogy az érintett személyt kellő időben, személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, vagy tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet; vagy

2) hogy az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson; vagy

3) hogy az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot, vagy a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett.”

[9] A GURI 2010. október 1-jei 230. száma, 1. o.

12. A 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 24. cikke előírja, hogy abban az esetben, ha a fellebbviteli bíróság megtagadja a büntetőítéleten alapuló európai elfogatóparanccsal kért átadást, és elrendeli a büntetés olasz területen történő végrehajtását, egyúttal az olaszországi végrehajtás céljából el kell ismernie azon külföldi büntetőítéletet, amelyen az európai elfogatóparancs alapul, amennyiben a feltételek teljesülnek.

III. Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13. 2015. október 5-én az Okresný súd Dunajská Streda (dunaszerdahelyi járásbíróság, Szlovákia) európai elfogatóparancsot bocsátott ki az e bíróság által ATAU-val szemben 2010. augusztus 23-án hozott, e személyre öt év szabadságvesztés-büntetést kiszabó büntetőítélet [10] végrehajtása céljából. ATAU-t 2023. június 19-én Olaszországban találták meg és fogták el.

14. A Corte di appello di Napolinak (nápolyi fellebbviteli bíróság, Olaszország), amely a kérdést előterjesztő bíróság, a szlovák igazságügyi hatóságok által ezen európai elfogatóparancs útján benyújtott átadási kérelmet kell megvizsgálnia. E bíróság jelzi, hogy megszüntette az ATAU-val szemben 2023. június 20-án elrendelt házi őrizet kényszerintézkedést.

15. Az e bíróság előtti eljárás során ATAU kijelentette és bizonyította, hogy több mint öt éve ténylegesen és jogszerűen Olaszországban tartózkodik. Kérte tehát az említett bíróságtól, hogy tagadja meg az átadást, és a 2010. augusztus 23-i ítélet elismerésével rendelje el a vele szemben kiszabott büntetés Olaszországban történő végrehajtását.

16. E kérelem értékelése érdekében a kérdést előterjesztő bíróság felhívta a szlovák hatóságokat, hogy az ATAU-ra alkalmazott eljárási garanciák megjelölésével egészítsék ki a korábban továbbított tanúsítványt.

17. Az Okresný súd Dunajská Streda (dunaszerdahelyi járásbíróság) 2023. november 2-i feljegyzésében azt a választ adta, hogy ATAU személyesen nem vett részt a 2010. augusztus 23-i ítélet meghozatalát eredményező tárgyaláson. Mindazonáltal a tárgyaláson ügyvéd képviselte őt, és látta el védelmét. Ezenkívül, noha nem értesítették a tárgyalás napjáról és helyéről, tudott az ellene folyamatban lévő eljárásról. 2009. szeptember 28-án ugyanis Szlovákiában ugyanezen bűncselekmény miatt elfogták és előzetes letartóztatásba helyezték, majd 2009. december 15-én szabadon bocsátották, és szlovák területen egy menekülttáborban helyezték el. Onnan ezt követően megszökött anélkül, hogy oda visszatért volna és kézbesítési címet adott volna meg, így nem lehetett tájékoztatni a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről, sem pedig arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet.

18. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti először is, hogy az olasz jog szerint a fellebbviteli bíróságnak, amennyiben az átadás megtagadásáról határoz, és elrendeli a külföldi büntetőítélet olaszországi végrehajtását, el kell ismernie az utóbbi ítéletet, amit csak akkor tehet meg, ha ezen elismerés feltételei teljesülnek. Márpedig a jelen ügyben nem ez a helyzet. E bíróság ugyanis emlékeztet arra, hogy ATAU nem kapta meg a 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 13. cikke 1. bekezdésének i) pontja szerinti tájékoztatást, különösen a tárgyalásának kitűzött időpontjáról és helyéről.

[10] A továbbiakban: 2010. augusztus 23-i ítélet.

19. Másodszor a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az olasz jogban az elítélt személy európai elfogatóparancs alapján történő átadása azzal az egyszerű feltétellel megengedett, hogy e személyt tájékoztatják arról a tényről, hogy ellene eljárás van folyamatban, és e személy védelmét az eljárás során jogi képviselő látja el. Ezzel szemben valamely büntetőítélet Olaszországban történő elismerése azzal a szigorúbb feltétellel megengedett, hogy az elítélt személyt, akinek védelmét jogi képviselő látja el, tájékoztatják a tárgyalás kitűzött időpontjáról.

20. Következésképpen az olasz jogból az következik, hogy ATAU-t átadhatták a szlovák hatóságoknak, mivel tájékoztatták őt a folyamatban lévő eljárásról, és jogi képviselő látta el védelmét, azonban annak ellenére, hogy ATAU több mint öt éve ténylegesen olasz területen tartózkodik, és kérte büntetésének Olaszországban történő végrehajtását, nem volt lehetőség az átadásának megtagadására azzal, hogy elrendelik a büntetése olasz területen történő végrehajtását, mivel ATAU-t nem tájékoztatták a tárgyalás kitűzött időpontjáról.

21. A kérdést előterjesztő bíróság szerint ez ahhoz az ellentmondásos következményhez vezet, hogy az a tény, hogy az elítélt személy számára a büntetőítélet elismerése tekintetében biztosított eljárási garancia jelentősebb, mint az e személy számára az európai elfogatóparancs alapján történő átadása tekintetében biztosított eljárási garancia, inkább terhet, mint előnyt jelent az elítélt személy számára. Az olasz jogban szereplő különbségtétel ezenkívül ahhoz az ellentmondásos következtetéshez vezet, hogy ugyanaz a büntetőítélet nem ismerhető el Olaszországban annak végrehajtása céljából, miközben európai elfogatóparancs alapjául szolgálhat, amelyet végre kell hajtani.

22. A kérdést előterjesztő bíróság tehát arra keresi a választ, hogy az uniós jog értelmezhető-e úgy, hogy az átadás megtagadható, miután az ítéletet elismerték a büntetésnek a végrehajtó tagállamban történő letöltése céljából, még akkor is, ha az ezen elismerésre előírt eljárási biztosíték (a tárgyalásra kitűzött időpontról való tájékoztatás) nem áll fenn, azonban az európai elfogatóparancson alapuló átadásra előírt eljárási biztosíték (a folyamatban lévő eljárásról való tájékoztatás) igen.

23. Ezenkívül e bíróság megjegyzi, hogy az olasz jog, különösen a 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 13. cikke 1. bekezdésének i) pontja előírja, hogy amennyiben az elítélt személyt nem tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról, a nemzeti bíróság „*megtagadja* az ítélet elismerését”.[11] Ezzel szemben az uniós jog, különösen a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontja azt írja elő, hogy ilyen esetben a végrehajtó állam bírósága „*megtagadhatja* az ítélet elismerését”.[12] Ennélfogva, míg az olasz jog szerint a fellebbviteli bíróság köteles megtagadni az ítélet elismerését, addig az uniós jog szerint a fellebbviteli bíróságnak joga, de nem kötelessége megtagadni azt.

24. Így a jelen ügyben az olasz jogot alkalmazva nem lehet a 2010. augusztus 23-i ítéletet az Olaszországban történő végrehajtása céljából elismerni, mivel ATAU-t nem tájékoztatták a tárgyalás kitűzött időpontjáról, így a kérdést előterjesztő bíróságnak át kell őt adnia a Szlovák Köztársaság részére, noha jogosult lenne a büntetés Olaszországban történő letöltésére, és ezt kérelmezte is. Ezzel szemben az uniós jogot alkalmazva e bíróság mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tekintetben, hogy elismeri-e a külföldi büntetőítéletet, illetve megtagadja-e az átadást és elrendeli a büntetés Olaszországban történő végrehajtását.

[11] Kiemelés tőlem.

[12] Kiemelés tőlem.

25. E körülmények között a Corte di Appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„A [2002/584] kerethatározat 4. cikk[e] 6. pontjá[nak,] [valamint] a [2008/909] kerethatározat 9. cikke (1) bekezdés[e] i) pontjá[nak] és 25. cikké[nek] [egymással összefüggésben értelmezett rendelkezéseit] úgy kell-e értelmezni, hogy

a) a végrehajtó államnak a végrehajtható külföldi büntetőítélet elismerésével megkeresett bírósága mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és nem köteles minden esetben megtagadni az ítélet elismerését, ha úgy tűnik, hogy az említett ítélet meghozatalát eredményező tárgyalás során nem biztosították a vádlott számára a [2008/909] kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában előírt eljárási garanciák egyikét sem;

b) a végrehajtó államnak az ítélet végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján az átadás elrendelésével megkeresett bírósága, ha együttesen teljesülnek az elítélt személynek az ítéletet hozó állam részére történő átadásának elrendelésére vonatkozó feltételek, valamint annak megtagadásának feltételei a büntetésnek a végrehajtó állam területén történő végrehajtásának egyidejű elrendelésével, jogosult az átadás megtagadására, az ítélet elismerésére és a területén történő végrehajtásának elrendelésére még akkor is, ha az elismert ítélet meghozatalát eredményező tárgyalás során nem biztosították a vádlott számára a [2008/909] kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában előírt eljárási garanciák egyikét sem?”

26. ATAU, az olasz és a román kormány, valamint az Európai Bizottság írásbeli észrevételeket nyújtott be, és részt vettek a 2025. május 15-én tartott tárgyaláson, amelynek során válaszoltak a Bíróság által feltett, szóbeli választ igénylő kérdésekre.

IV. Elemzés

A. Az elfogadhatóságról

27. Az olasz kormány úgy véli, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem hipotetikus jellege miatt elfogadhatatlan, mivel ATAU azáltal, hogy kérte a büntetőítélet Olaszországban történő elismerését, elfogadta a távollétében kiszabott büntetést. A végrehajtó tagállam hatáskörrel rendelkező bírósága tehát köteles elismerni ezt az ítéletet a büntetés Olaszországban történő végrehajtása céljából. E kormány e tekintetben a 161/2010. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 13. cikke 1. bekezdése i) pontjának 3) alpontjára hivatkozik, amely a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának iii. alpontját ülteti át az olasz jogba. E rendelkezésből ugyanis az következik, hogy a végrehajtó tagállam illetékes hatósága nem tagadhatja meg az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, ha az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet, egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot, vagy a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett.

28. Az a kérdés, hogy megfelel-e a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának iii. alpontjában szereplő esetnek az a körülmény, hogy az elítélt személy az ítélethozatal szerinti tagállamtól azt kérte, hogy büntetését egy másik tagállamban hajtsák végre, az ügy érdemét érinti, és nem az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságára vonatkozik. Egyébiránt megjegyzem, hogy ezt a kérdést a kérdést előterjesztő bíróság a Höldermann ügyben (C-447/24) feltette. E tekintetben tehát az ebben az ügyben a mai napon ismertetett indítványomra hivatkozom.

B. Az ügy érdeméről

29. Kérdéseivel, amelyek együttes vizsgálatát javaslom, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját, valamint a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontját és 25. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mérlegelhető megtagadására vonatkozó, az e rendelkezések közül az elsőben említett ok alkalmazásának keretében, ha az ezen elfogatóparanccsal érintett személy személyesen nem volt jelen a tárgyaláson, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és nem köteles megtagadni az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben az említett második rendelkezésben foglalt kivételek egyike sem alkalmazható.

30. Emlékeztetek arra, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okai közül a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja kimondja, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, annak állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját belső joga szerint végrehajtja e büntetést vagy intézkedést.

31. A Bíróság kimondta, hogy a „tagadhatja” szóból az következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie, különösen az e rendelkezés által követett cél figyelembevétele érdekében, amely abban áll, hogy növelje a keresett személy társadalomba való visszailleszkedésének esélyeit a vele szemben kiszabott büntetés letöltésekor. [13]

32. Így az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának az e rendelkezésben foglalt okának alkalmazása két feltétel együttes fennállásától függ, nevezetesen egyrészt attól, hogy a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, annak állampolgára vagy lakosa, másrészt pedig attól, hogy ez az állam vállalja, hogy belső joga szerint végrehajtja azt a büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést, amely miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották. [14]

[13] Lásd különösen: 2017. június 29-i Popławski ítélet (C-579/15, EU:C:2017:503, 21. és 23. pont); 2021. április 29-i X (Európai elfogatóparancs – *Ne bis in idem)* ítélet (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2023. június 6-i O. G. (Harmadik állambeli állampolgárral szemben kibocsátott európai elfogatóparancs) ítélet (C-700/21, a továbbiakban: O. G. ítélet, EU:C:2023:444, 49. pont); 2025. szeptember 4-i C.J. (Büntetés végrehajtása európai elfogatóparancs alapján) ítélet (C-305/22, a továbbiakban: C.J. ítélet, EU:C:2025:665, 44. pont).

[14] Lásd különösen: O. G. ítélet (46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és C.J. ítélet (43. pont).

33. Az első feltételt illetően a Bíróság már kimondta, hogy a keresett személy akkor a végrehajtó tagállam „lakosa”, ha tényleges lakóhellyel rendelkezik a végrehajtó tagállamban, és ott „tartózkodik”, ha az e tagállamban való stabil és bizonyos időtartamot felölelő ottlét során e tagállamhoz a lakóhelyből eredőhöz hasonló erejű kötődése alakult ki. [15]

34. A második feltételt illetően a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának szövegéből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadása a végrehajtó tagállam valódi kötelezettségvállalását feltételezi a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vonatkozóan. Amennyiben e személyt a kibocsátó tagállamban elítélték, ez szükségszerűen azt jelenti, hogy a végrehajtó tagállam hatóságai a 2008/909 kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően elismerik az említett személlyel szemben hozott büntetőítéletet. [16] Ezért pusztán az a körülmény, hogy e tagállam úgy nyilatkozik, hogy „vállalja” e büntetés végrehajtását, nem tekinthető e megtagadás igazolásaként. Ebből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadását meg kell, hogy előzze a végrehajtó igazságügyi hatóság által azzal kapcsolatban folytatott vizsgálat, hogy a büntetésnek a saját belső joga szerinti végrehajtása ténylegesen lehetséges-e. [17]

35. Ily módon lehetővé kell tenni annak biztosítását, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság csak azzal a feltétellel gyakorolhassa az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására irányuló lehetőségét, hogy biztosítja a keresett személlyel szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását a végrehajtó tagállamban és a 2002/584 kerethatározat célkitűzésével összhangban álló megoldás elérését. [18]

36. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2008/909 kerethatározat 25. cikke értelmében „[a 2002/584] kerethatározat sérelme nélkül, e kerethatározat rendelkezéseit értelemszerűen alkalmazni kell – olyan mértékben, amennyire azok összhangban vannak az említett kerethatározat rendelkezéseivel – a büntetések olyan esetekben történő végrehajtására, amikor a tagállam az említett kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben vállalja a büntetés végrehajtását, vagy ugyanezen kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése szerint eljárva azt a feltételt szabta meg, hogy a személyt a büntetés letöltése céljából vissza kell szállítani az érintett tagállamba az elítélt személy büntetlenségének elkerülése céljából”. A Bíróság többek között rámutatott arra, hogy az uniós jogalkotó által a 2002/584 kerethatározat és 2008/909 kerethatározat között előírt összhangnak hozzá kell járulnia az elítélt személy társadalomba való visszailleszkedésére irányuló cél eléréséhez, valamint, hogy e visszailleszkedés nemcsak az elítélt személy érdeke, hanem általában az Európai Unió érdeke is. [19]

[15] Lásd különösen: O. G. ítélet (47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[16] Lásd különösen: O. G. ítélet (48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és C.J. ítélet (52. pont). Amint azt a Bíróság az utóbbi ítéletben pontosította, a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában előírt, a végrehajtás mérlegelhető megtagadása okának végrehajtása keretében a kibocsátó államban hozott és az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló büntetőítélettel kiszabott büntetés végrehajtó állam általi átvétele e kibocsátó állam hozzájárulásától függ, a 2008/909 kerethatározatban előírt szabályoknak megfelelően (az említett ítélet 67. pontja).

[17] Lásd különösen: 2019. június 24-i Popławski ítélet (C-573/17, EU:C:2019:530, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[18] Lásd különösen: 2019. június 24-i Popławski ítélet (C-573/17, EU:C:2019:530, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[19] Lásd: 2020. március 11-i SF (Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája) ítélet (C-314/18, EU:C:2020:191, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és C.J. ítélet (81. pont). A Bíróság ugyanakkor ez utóbbi ítéletben pontosította, hogy ha a végrehajtó állam e célra támaszkodva anélkül tagadhatná meg a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, hogy a kibocsátó állam hozzájárult volna e végrehajtás első állam általi átvételéhez, ez azzal a magas kockázattal járna, hogy büntetlenül maradnak olyan személyek, akik megpróbálnak elmenekülni az igazságszolgáltatás elől, miután valamely tagállamban elítélték őket, és végső soron veszélyeztetné a 2002/584 kerethatározat által létrehozott, tagállamok közötti egyszerűsített átadási rendszer hatékony működését (az említett ítélet 82. pontja).

37. Ebből a szempontból a 2008/909 kerethatározat (12) preambulumbekezdése kimondja, hogy e kerethatározatot „értelemszerűen alkalmazni kell a [2002/584] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése és 5. cikkének (3) bekezdése szerinti esetekben is. Ez többek között azt jelenti, hogy azon kerethatározat sérelme nélkül a végrehajtó állam ellenőrizheti az e kerethatározat 9. cikkében előírtak szerinti, az elismerés és a végrehajtás megtagadási okainak meglétét, […] az ítélet elismerésének és végrehajtásának feltételeként [helyesen: a végrehajtó állam az ítélet elismerésének és végrehajtásának feltételeként ellenőrizheti az e kerethatározat 9. cikkében előírtak szerinti, az elismerés és a végrehajtás megtagadási okainak meglétét] annak mérlegelése céljából, hogy a személyt át kell-e adni vagy a büntetést végre kell-e hajtani a [2002/584] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben”. Az uniós jogalkotó ennélfogva például az elismerés és a végrehajtás megtagadása 2008/909 kerethatározat 9. cikkében előírt okai fennállásának a végrehajtó tagállam általi ellenőrzésére helyezi a hangsúlyt.

38. A jelen ügyben ez az ellenőrzés az elismerés és a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában foglalt okára vonatkozik. Az ilyen ok fennállása ugyanis akadályát képezheti annak, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt okát alkalmazzák. Másként fogalmazva, az európai elfogatóparancs végrehajtásának e kerethatározat 4. cikkének 6. pontján alapuló megtagadása azt feltételezi, hogy a büntetés a végrehajtó tagállamban végrehajtható, ami nem áll fenn akkor, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy az elismerés és a végrehajtás megtagadásának a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában foglalt oka alkalmazható. Ebben az összefüggésben a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontja értelmezésének arra kell irányulnia, hogy biztosítsa mind az elítélt személy társadalomba való visszailleszkedésének elősegítésére, mind pedig a büntetlenség elleni küzdelemre irányuló célt. Ugyanakkor az elismerés és a végrehajtás megtagadásának a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában említett oka figyelembevételének ahhoz is kell vezetnie, hogy figyelembe veszik az érintett személynek a tárgyaláson való személyes megjelenéshez való jogát.

39. E rendelkezés ugyanis a valamely másik tagállam által továbbított ítélet elismerése és az ezen ítélettel kiszabott büntetés végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okát határozza meg arra az esetre, ha az elítélt személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson. E lehetőséghez azonban az említett rendelkezés i–iii. alpontjában felsorolt három kivétel kapcsolódik, amelyek megfosztják a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát attól a lehetőségtől, hogy megtagadja a részére továbbított ítélet elismerését és végrehajtását.

40. A kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések több megfontoláson alapulnak.

41. Először is, az Olasz Köztársaság eltérően ültette át nemzeti jogába a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének b) pontját és a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontját, noha e rendelkezéseknek azonos a szövege. Míg ugyanis az első esetben az olasz jog megköveteli, hogy az érintett személyt *tájékoztassák az őt érintő tárgyalásról*, addig a második esetben az szükséges, hogy az érintett személy *tudomást szerezzen a tárgyalás kitűzött időpontjáról*.

42. Másodszor, ez utóbbi követelményre tekintettel a jelen ügyben nem alkalmazható az a kivétel, amely megakadályozza, hogy a végrehajtó tagállam illetékes hatósága az elismerés és a végrehajtás megtagadásának a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában említett okára hivatkozzon. ATAU ugyanis nem szerzett tudomást tárgyalásának kitűzött időpontjáról és helyéről.

43. Harmadszor, mivel e kivétel nem alkalmazható, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága az olasz jog értelmében köteles megtagadni az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását. Mivel az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának oka következésképpen nem alkalmazható, ATAU-t büntetésének végrehajtása céljából át kell adni a szlovák hatóságoknak.

44. A kérdést előterjesztő bíróság által ily módon kifejtett megfontolásokra tekintettel elsősorban meg kell vizsgálni, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában szereplő, a kitűzött tárgyalás ismeretére vonatkozó feltétel megköveteli-e az érintett személynek a tárgyalása kitűzött időpontjáról és helyéről való tájékoztatását. Másodsorban meg kell határozni, hogy amennyiben e feltétel nem teljesül, a nemzeti jog kötelezheti-e a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát arra, hogy megtagadja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását.

1. A kitűzött tárgyalás ismerete megköveteli az érintett személynek a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről való tájékoztatását

45. A Höldermann ügyre (C-447/24) vonatkozó, a mai napon ismertetett és ezúton hivatkozott indítványomban kifejtett okokból úgy vélem, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában említett, a kitűzött tárgyalás ismeretére vonatkozó feltétel megköveteli az érintett személynek a tárgyalása kitűzött időpontjáról és helyéről való tájékoztatását. Tekintettel arra, hogy e rendelkezést és a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének b) pontját eltérő módon ültették át az olasz jogba, pontosítom, hogy véleményem szerint e különbségnek nincs helye, mert úgy vélem, hogy mivel e két rendelkezés szövege azonos, ez utóbbi rendelkezés tekintetében ugyanazt az értelmezést kell elfogadni.

2. A 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában előírt feltételek vizsgálata

a) Az első feltételről: azon esetek, amikor úgy kell tekinteni, hogy az érintett személy elegendő tájékoztatást kapott

46. Annak vizsgálata érdekében, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában foglalt első feltétel teljesül-e, relevánsnak tűnik számomra a 2016/343 irányelvre vonatkozó ítélkezési gyakorlat figyelembevétele. Ebben az összefüggésben ugyanis a Bíróság azonosított olyan helyzeteket, amelyekben *úgy kell tekinteni, hogy* az érintett személyt *tájékoztatták a tárgyalásról*.

47. Így annak vizsgálata érdekében, hogy a 2016/343 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában foglalt első feltétel teljesül-e, a Bíróság jelezte, hogy amint az ezen irányelv (38) preambulumbekezdéséből következik, különös figyelmet kell fordítani egyrészt arra, hogy *a hatóságok milyen gondosságot tanúsítottak annak érdekében, hogy a távollétében elítélt személyt tájékoztassák a tárgyalásról*, másrészt pedig arra, hogy *e személy milyen gondosságot tanúsított annak érdekében, hogy a neki címzett információt megkapja*. Következésképpen a Bíróság szerint ezen feltétel értékelése szempontjából jelentőséggel bírnak az esetleges konkrét és objektív valószínűsítő körülmények arra vonatkozóan, hogy az említett személy, miközben hivatalosan tájékoztatták arról, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolják, és így tudva, hogy az ügyében tárgyalást fognak tartani, *szándékosan elkerüli, hogy hivatalosan tájékoztassák a tárgyalás*

időpontjáról és helyéről. Ilyen konkrét és objektív valószínűsítő körülmények fennállása állapítható meg például akkor, ha ez a személy szándékosan téves címet közölt az illetékes hatóságokkal, vagy már nem tartózkodik az általa közölt címen.[20] Így az a tény, hogy az érintett szándékosan megakadályozta az államot abban, hogy őt tájékoztassa, releváns körülménynek minősül a vele közölt tájékoztatás elegendő voltának meghatározása szempontjából.

48. A Bíróság kimondta, hogy többek között akkor tekinthető úgy, hogy a távollétében elítélt személy elegendő információval rendelkezett arra vonatkozóan, hogy ügyében tárgyalást fognak tartani, ha megkapta az előzetes vádiratot, amelynek tartalma a terhére rótt cselekményeket és azok jogi minősítését illetően megfelel az ügyében szerkesztett végleges vádirat tartalmának.[21]

49. Ebből következik, hogy amennyiben az érintett személy az ilyen előzetes vádirat kézhezvételét követően megszökött, a tagállamok úgy tekinthetik, hogy a tárgyalás időpontját és helyét feltüntető hivatalos dokumentumnak az illetékes hatóságok által megfelelő időben történő megküldése arra a címre, amelyet e személy a nyomozás során közölt e hatóságokkal, valamint az arra vonatkozó bizonyíték, hogy e dokumentumot ténylegesen kézbesítették e címre, egyenértékű az említett személynek a tárgyalás időpontjáról és helyéről való, a 2016/343 irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tájékoztatásával. Ennek azonban az a feltétele, hogy az említett hatóságok észszerű erőfeszítéseket tettek ezen személy felkutatására és személyes idézésére, vagy a tárgyalás időpontjáról és helyéről más úton történő hivatalos tájékoztatására, az ezen irányelv (36) preambulumbekezdésében foglaltaknak megfelelően. Ebben az esetben *úgy kell tekinteni, hogy* az érintett személyt *tájékoztatták az említett tárgyalásról*.[22] Az érintett személy gondosságának a szökéséből adódó hiánya így ahhoz a jogi fikcióhoz vezethet, amely szerint őt megfelelően tájékoztatták tárgyalásának időpontjáról és helyéről.

50. E körülményekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy úgy kell-e tekinteni, hogy ATAU-t tájékoztatták tárgyalásának időpontjáról és helyéről. E célból azonosítania kell azokat az esetleges konkrét és objektív valószínűsítő körülményeket, amely szerint ATAU, miközben hivatalosan tájékoztatták arról, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolják, és így tudva, hogy az ügyében tárgyalást fognak tartani, szándékosan elkerülte, hogy hivatalosan tájékoztassák a tárgyalás időpontjáról és helyéről.

51. Ebből a szempontból emlékeztetek arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk szerint, noha ATAU-t nem tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, tudott az ellene folyamatban lévő eljárásról. 2009. szeptember 28-án ugyanis Szlovákiában ugyanezen bűncselekmény miatt elfogták és előzetes letartóztatásba helyezték, majd 2009. december 15-én szabadon bocsátották, és szlovák területen egy menekülttáborban helyezték el. Onnan ezt követően megszökött anélkül, hogy oda visszatért volna és kézbesítési címet adott volna meg, így nem lehetett tájékoztatni a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről, sem pedig arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet.

52. E tényezők alapján a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy – miután adott esetben információkat kért a kibocsátó igazságügyi hatóságtól – megvizsgálja, hogy ATAU a vele szembeni vádról való tudomásszerzést követően szökött-e meg anélkül, hogy visszatért volna és kézbesítési címet adott volna meg. Mivel ATAU-t Szlovákiában elfogták és előzetes letartóztatásba helyezték, valószínű – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy ezt a tájékoztatást a nyomozás e szakaszában megkapta. Ennélfogva úgy tűnik, hogy konkrét és

[20] Lásd különösen: Kachev ítélet (35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[21] Lásd különösen: Kachev ítélet (36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[22] Lásd különösen: Kachev ítélet (37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

objektív valószínűsítő körülmény áll fenn arra vonatkozóan, hogy e személy, tudva, hogy az ügyében tárgyalást fognak tartani, szándékosan elkerülte, hogy hivatalosan tájékoztassák a tárgyalás időpontjáról és helyéről. Ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy ATAU megkapta ezeket az információkat, mindazonáltal az szükséges, hogy a szlovák hatóságok észszerű erőfeszítéseket tettek felkutatására és személyes idézésére, vagy az említett tárgyalás időpontjáról és helyéről más úton történő hivatalos tájékoztatására.

b) A második feltételről: jogi képviselő meghatalmazása, aki a tárgyalás során ellátta az érintett személy védelmét

53. A meghatalmazott ügyvéd általi képviseletet illetően a Bíróság pontosította, hogy a 2016/343 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „meghatalmazáshoz” az szükséges, hogy az érintett maga hatalmazza meg az általa választott, adott esetben pedig a hivatalból kirendelt ügyvédet a távollétében lefolytatott tárgyaláson való képviseletével.[23] Ebből következik, hogy önmagában az a körülmény, hogy a távollétében elítélt személyt a távollétében lefolytatott bírósági eljárás egésze során hivatalból kirendelt védő képviselte, nem elegendő az e rendelkezésben foglalt második feltétel teljesüléséhez.[24]

54. A Bíróság szerint az ügyvédi képviselet csak akkor teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy a távollétében elítélt személy önként és egyértelműen lemondott a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ha ez a személy kifejezetten ezen ügyvédre bízta az eljáró bíróság előtti védelmét, ami azt feltételezi, hogy őt konkrétan abból a célból hatalmazta meg, hogy távollétében képviselje őt a tárgyaláson.[25] Ebből következik, hogy a távollétében elítélt személy és a kirendelt védő közötti, kizárólag a nyomozati szakaszban fennállt kapcsolattartás nem tekinthető elegendőnek annak bizonyításához, hogy e személyt a távollétében lefolytatott tárgyaláson a 2016/343 irányelv 8. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „meghatalmazott vagy kirendelt védő” képviselte.[26] A hatáskörrel rendelkező bíróság feladata tehát annak vizsgálata, hogy a rendelkezésére álló információkból kitűnik-e, hogy az érintett személy egyértelműen meghatalmazást adott a hivatalból kirendelt védőnek arra, hogy a távollétében őt az eljáró bíróság előtt képviselje.[27]

55. Ezen elemek alapján, amelyek álláspontom szerint iránymutatásul szolgálnak a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában előírt második feltétel vizsgálatához, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez a feltétel teljesül-e. Ebből a szempontból emlékeztetek arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk szerint, noha ATAU személyesen nem vett részt a 2010. augusztus 23-i ítélet meghozatalát eredményező tárgyaláson, őt az eljárás során ügyvéd képviselte és látta el védelmét.

56. Ha a kérdést előterjesztő bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának ii. alpontjában foglalt kivétel alkalmazásának feltételei teljesülnek, nem tagadható meg az ítélet elismerése és a büntetés Olaszországban történő végrehajtása. Ennélfogva nem lenne akadálya annak, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt mérlegelhető megtagadási ok végrehajtása keretében Olaszország vállalja az ATAU-val szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását.

[23] Lásd különösen: Kachev ítélet (41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[24] Lásd: Kachev ítélet (59. pont).

[25] Lásd: Kachev ítélet (61. pont).

[26] Lásd: Kachev ítélet (62. pont).

[27] Lásd: Kachev ítélet (63. pont).

57. Mindenesetre, még ha a kérdést előterjesztő bíróságnak arra a megállapításra is kellene jutnia, hogy e feltételek nem teljesülnek, hangsúlyozni kell, hogy nemzeti joga értelmében nem kötelezhető arra, hogy megtagadja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását. Mérlegelési mozgástérrel rendelkezik ugyanis annak eldöntése tekintetében, hogy alkalmazza-e az elismerés és a végrehajtás megtagadásának 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjában foglalt okát.

58. Ebben az összefüggésben és a fenti megfontolások alapján kell most közvetlenebb választ adni a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseire.

3. Az elismerés és a végrehajtás megtagadása 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában előírt okának mérlegelhető jellegéről, valamint a mérlegelési mozgástérről, amellyel a végrehajtó tagállam illetékes hatóságának rendelkeznie kell

59. A kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontja arra kötelezi-e a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát, hogy megtagadja a büntetőítélet elismerését és végrehajtását, ha megállapítja, hogy az e rendelkezésben foglalt kivételek egyike sem alkalmazható. Másként fogalmazva, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy e megállapítás kizárja-e, hogy mérlegelési mozgástérrel rendelkezzen annak meghatározása érdekében, hogy meg kell-e tagadni a büntetőítélet elismerését, vagy sem.

60. E kérdés megválaszolása érdekében meg kell állapítani, hogy hasonlóan ahhoz, ami a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésére érvényes, az uniós jogalkotó úgy határozott, hogy a terhelt azon jogának, hogy az őt érintő tárgyaláson személyesen jelen legyen, a büntetőítéletek elismerésének és végrehajtásának mechanizmusa keretében különös jelentőséget tulajdonít azáltal, hogy a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában bevezeti az elismerés és a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának olyan okát, amely kifejezetten e jog védelmére irányul.[28] Ezenkívül az ilyen okot az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második és harmadik bekezdéséből, valamint 48. cikkéből eredő követelményekkel összhangban kell értelmezni.[29]

61. A Bíróság megállapította, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének szövegéből az következik, hogy az a szabadságvesztéssel járó büntetések és szabadságelvonással járó intézkedések végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancsok teljesítése megtagadásának egy fakultatív okáról rendelkezik, ha az érintett nem volt személyesen jelen a határozat meghozatalához vezető tárgyaláson. E lehetőséghez azonban négy – e rendelkezés a)–d) pontjaiban meghatározott – olyan kivétel társul, amely esetén az érintett végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a hozzá intézett európai elfogatóparancs teljesítését.[30]

62. Következésképpen a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személyesen nem volt jelen az érintett határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve ha ezen európai

[28] Lásd analógia útján: 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (C-514/21 és C-515/21, a továbbiakban: Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, EU:C:2023:235, 64. pont).

[29] Lásd analógia útján: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (60., 61. és 64. pont).

[30] Lásd különösen: 2023. december 21-i Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (C-396/22, a továbbiakban: Generalstaatsanwaltschaft Berlin [A terhelt távollétében történő elítélése] ítélet, EU:C:2023:1029, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

elfogatóparancs szerint a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában meghatározott feltételek teljesülnek. [31] E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy e 4a. cikk ily módon korlátozza az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét, hogy pontosan és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen. [32]

63. Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság az érintettnek a határozat meghozatalához vezető tárgyalásról való távolmaradása ellenére is köteles az európai elfogatóparancsot végrehajtani, amennyiben az e kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a), b), c) vagy d) pontjában szereplő valamelyik körülmény fennállása beigazolódik. [33]

64. A Bíróságnak már alkalma nyílt pontosítani, hogy mivel e 4a. cikk az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okát írja elő, a végrehajtó igazságügyi hatóság – még annak megállapítását követően is, hogy a jelen indítvány előző pontjában említett esetek nem vonatkoznak az európai elfogatóparancs hatálya alá tartozó személy helyzetére – figyelembe vehet más olyan körülményeket, amelyek lehetővé teszik számára, hogy meggyőződjön arról, hogy az átadás nem jár az érintett védelemhez való jogának sérelmével. [34]

65. E tekintetben a Bíróság a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének magára a szövegére, és különösen arra a megfogalmazásra támaszkodott, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság „megtagadhatja” az elfogatóparancs végrehajtását, azon következtetés levonása érdekében, hogy e hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy meg kell-e tagadnia az ilyen végrehajtást, ha az európai elfogatóparancs a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában említett információk egyikét sem tartalmazza. [35]

66. A Bíróság szerint ezt az értelmezést támasztja alá e kerethatározat általános rendszere is. Az európai elfogatóparancs végrehajtása minősül ugyanis az e kerethatározatban előírt főszabálynak, az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai pedig kivételeket képeznek. Márpedig a végrehajtó igazságügyi hatóság azon lehetőségtől való megfosztása, hogy figyelembe vegye az adott ügy körülményeit, amelyek alapján megállapíthatná, hogy az átadás megtagadásának feltételei nem teljesülnek, azzal a hatással jár, hogy az említett kerethatározat 4. cikkében előírt puszta lehetőséget valódi kötelezettséggé alakítja, főszabállyá téve ezáltal azt a kivételt, amelyet az átadás megtagadása jelent. [36]

[31] Lásd különösen: Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[32] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[33] Lásd különösen: Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[34] Lásd különösen: Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[35] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (75. és 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[36] Lásd: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (77. pont).

67. Így, amennyiben a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a), illetve d) pontjában foglalt feltételek egyike sem teljesül, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem lehet köteles arra, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, anélkül hogy lehetősége lenne az adott ügy sajátos körülményeinek figyelembevételére. [37]

68. Következésképpen a végrehajtó igazságügyi hatóság ebből a szempontból figyelembe vehet más olyan körülményeket is, amelyek lehetővé teszik számára, hogy meggyőződjön arról, hogy az érintett átadása nem vonja maga után a védelemhez való jogának megsértését, és így átadhatja őt a kibocsátó tagállamnak. E tekintetben különösen figyelembe lehet venni az érintett magatartását, különösen azt, hogy ez utóbbi megpróbálta elkerülni a neki címzett értesítés kézbesítését vagy az ügyvédeivel való kapcsolatfelvételt. [38]

69. Ebből következik, hogy amikor a végrehajtó igazságügyi hatóság azt vizsgálja, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek valamelyike teljesül-e, nem akadályozható meg abban, hogy meggyőződjön az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartásáról azáltal, hogy e tekintetben megfelelően figyelembe veszi az előtte folyamatban lévő ügyet jellemző összes körülményt, ideértve azokat az információkat is, amelyekkel ő maga is rendelkezhet. [39]

70. E pontosításokat követően megjegyzem, hogy a terhelt távollétében lefolytatott eljárásokra vonatkozó, a 2002/584 kerethatározatban és a 2008/909 kerethatározatban szereplő szabályoknak azonos az eredete, tudniillik a 2009/299 kerethatározat, és ugyanazt a célkitűzést követik, amely különösen az érintett személyek védelemhez való jogának erősítésére irányul annak biztosítása útján, hogy a tisztességes büntetőeljáráshoz való alapvető joguk garantált legyen, [40] valamint arra, hogy egyidejűleg javuljon a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerése. [41] Ezenkívül a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának és a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a 2009/299 kerethatározattal módosított és beiktatott jelenlegi szövege megegyezik, ami – amint az a 2009/299 kerethatározat (4) és (6) preambulumbekezdéséből kitűnik – az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy pontosan és egységesen meghatározza azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen. [42]

71. E körülményekre tekintettel úgy vélem, hogy a Bíróság 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatából levont tanulságokat analógia útján alkalmazni kell az elismerés és a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában előírt okára.

[37] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[38] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd még: Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[39] Lásd különösen: Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[40] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[41] Lásd különösen: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (50. pont).

[42] Lásd e tekintetben: Minister for Justice and Equality (Felfüggesztés megszüntetése) ítélet (49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72. Ez azt jelenti, hogy amennyiben az e rendelkezésben szereplő kivételek alkalmazásának feltételei nem teljesülnek, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eseti alapon történő meghatározását illetően, hogy hivatkozni kell-e az elismerés és a végrehajtás megtagadásának ezen okára. Ebben az esetben a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának elvét kell alkalmazni. Így a végrehajtó tagállam illetékes hatósága mindenesetre figyelembe vehet más olyan körülményeket, amelyek lehetővé teszik számára, hogy meggyőződjön arról, hogy az ítélet elismerése és a büntetés végrehajtása nem vezet az érintett személy védelemhez való jogának megsértéséhez. E hatóságnak tehát lehetősége kell legyen arra, hogy figyelembe vegye az érintett magatartását, ideértve azokat a körülményeket is, amelyek azt mutatják, hogy az érintett személy megpróbálta elkerülni a neki címzett értesítés kézbesítését vagy az ügyvédeivel való kapcsolatfelvételt.

73. Mérlegelési jogkörének gyakorlása révén a végrehajtó tagállam illetékes hatósága így biztosíthatja az egyensúlyt a büntetlenség elleni küzdelemre, az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítésére és az elítélt védelemhez való jogának biztosítására irányuló célok között. Úgy vélem, hogy a szóban forgó különböző érdekek között kialakítandó egyensúly keretében azt a körülményt is figyelembe kell venni, hogy az elítélt személy kérte a büntetésének a végrehajtó tagállamban történő végrehajtását. [43]

74. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból az következik, hogy az alapügyben szóban forgó olasz szabályozás arra kötelezi a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát, hogy megtagadja a más tagállamban hozott ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjában előírt kivételek egyike sem alkalmazható. E szabályozás tehát semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy e hatóság számára a tekintetben, hogy az adott ügy körülményei alapján megvizsgálja, hogy tiszteletben tartották-e az érintett személy védelemhez való jogát, és következésképpen úgy döntsön, hogy elismeri és végrehajtja az érintett büntetőítéletet.

75. E körülmények között meg kell állapítani, hogy az ilyen nemzeti szabályozás ellentétes a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontjával.

76. Az összeegyeztethetetlenség e megállapítására tekintettel emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog elsőbbségének elvét úgy kell értelmezni, hogy az nem követeli meg valamely nemzeti bíróságtól, hogy mellőzze az adott állam jogának a 2002/584 vagy a 2008/909 kerethatározat rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen rendelkezésének alkalmazását, mivel e kerethatározatok nem bírnak közvetlen hatállyal. A tagállamok hatóságainak – ideértve a bíróságokat is – azonban a nemzeti jogukat a lehető legteljesebb mértékben az uniós joggal összhangban állóan, oly módon kell értelmezniük, hogy az lehetővé tegye számukra, hogy e kerethatározatok céljával összeegyeztethető eredményt érjenek el. [44]

[43] A Höldermann ügyre (C-447/24) vonatkozó, a mai napon ismertetett indítványomban megjelöltem azokat az okokat, amelyek miatt úgy vélem, hogy az a tény, hogy az érintett személy kérte az ítélethozatal szerinti tagállam illetékes hatóságától, hogy a büntetést a végrehajtó tagállamban hajtsák végre, önmagában nem felel meg a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése i) pontjának iii. alpontjában foglalt feltételeknek. Kétségtelen, hogy ATAU hozzáállása ellentmondásosnak tűnhet, mivel azáltal, hogy kéri a büntetésének Olaszországban történő végrehajtását, elfogadni látszik ezt a büntetést. Hangsúlyozni kell azonban, hogy ATAU előterjeszthet ilyen kérelmet, miközben fenntartja magának a jogot arra, hogy új tárgyalás tartását kérje. Végezetül megjegyzem, hogy ATAU képviselője a tárgyaláson jelezte, hogy ATAU még gyakorolhatja ezt a jogot. E tényezők azon körülmények közé tartoznak, amelyeket a végrehajtó igazságügyi hatóság mérlegelési mozgástere keretében figyelembe vehet.

[44] Lásd különösen: 2023. december 21-i Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (C-398/22, EU:C:2023:1031, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77. Bár a kerethatározatoknak nincs közvetlen hatályuk, kötelező jellegük mindazonáltal arra kötelezi a nemzeti hatóságokat, hogy – e kerethatározatok átültetésére előírt határidő leteltét követően – a belső jogukat ezekkel összhangban állóan értelmezzék. A nemzeti jog alkalmazásakor tehát e hatóságok kötelesek ezt a lehető legteljesebb mértékben e kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezni annak érdekében, hogy megvalósuljon az utóbbival elérni kívánt cél, mindemellett azonban a nemzeti jog *contra legem* értelmezése kizárt. Így az uniós joggal összhangban álló értelmezés elve megköveteli, hogy a belső jog egészét figyelembe vegyék és a belső jogban elismert értelmezési módszereket alkalmazzák annak érdekében, hogy biztosítsák a kerethatározat teljes érvényesülését, és annak céljával összhangban álló eredményre jussanak. [45]

78. Ebből következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy belső jogának egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszereket alkalmazva, a lehető legnagyobb mértékben a 2002/584 és a 2008/909 kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezze az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozást.

V. Végkövetkeztetés

79. A fenti megfontolások összességére tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Corte di appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság, Olaszország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontját, valamint a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének i) pontját és 25. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

az európai elfogatóparancs végrehajtásának mérlegelhető megtagadására vonatkozó, az e rendelkezések közül az elsőben említett ok alkalmazásának keretében, ha az ezen elfogatóparanccsal érintett személy személyesen nem volt jelen a tárgyaláson, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és nem köteles megtagadni az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben az említett második rendelkezésben foglalt kivételek egyike sem alkalmazható.

A nemzeti bíróság feladata, hogy belső jogának egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszereket alkalmazva, a lehető legnagyobb mértékben a módosított 2002/584 és 2008/909 kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezze nemzeti szabályozását.

[45] Lásd különösen: 2023. december 21-i Generalstaatsanwaltschaft Berlin (A terhelt távollétében történő elítélése) ítélet (C-398/22, EU:C:2023:1031, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).